



„NE BOJ SE!“

(ISA. XLI 14-29)

„NE boj se, ti crviću Jakove, i vi ljudi iz Izraela. Gle, učiniću te novim oštrim mlatilom sa zupcima: mlatičeš brda i mrviti ih, i bregove ćeš u plevu pretvarati. Vijaeš ih i vetar će ih odneti i vior ih raspršiti, a ti ćeš se radovati u Gospodu i likovati u Svecu Izraelovom. Ubogi i potrebiti vodu traže, a nje nema, i jezik im se osuši od žeđi, ja, Gospod, njima ću odgovoriti, ja, Bog Izraelov, neću ih ostaviti. Ja ću otvoriti reke na ogoljenim uzvisinama i izvore posred dolina: ja ću pustaru u jezero pretvoriti i suhu zemlju u izvore voda. U pustari ću zasaditi kedar, akaciju, i mirtu, i maslinu; u pustinji ću postaviti jelu i bor zajedno sa šimšiorom; da uvide, i znaju, i promisle, i zajedno shvate da je to učinila ruka Gospodnja i da je to stvorio Svetac Izraelov.

„Izložite svoj slučaj, govori Gospod; iznesite svoje jake razloge, govori Kralj Jakovljevi. Neka ih iznesu i objave nam šta će se zbiti: objavite vi prethodne stvari, šta su one, da o njima promislimo i spoznamo njihov kraj; ili nam pokažite ono što će doći. Objavite što će doći posle, da možemo znati da ste vi bogovi: jeste, učinite dobro ili zlo da se smetemo i zajedno to gledamo. Gle, vi ste kao ništavilo i vaše je delo ništavno: odvratn je onaj ko vas izabere.

„Podigao sam jednog sa severa i on je došao: od izlaska sunčevog jednog koji je moje ime zazvao i doći će na vladare kao na blato, i kao što grnčar glinu gazi. Ko je to od početka objavio da biste znali? i unapred najavio, da bismo mogli reći: 'Pravedan je'? Jeste, nema nikog ko bi objavio, jeste, nikog ko bi pokazao, jeste, nema nikog ko bi čuo vaše reči. Ja ću prvi reći Sionu: 'Gle, evo ih'; i daću Jerusalimu onog ko donosi dobre vesti. I kada gledam, ne postoji čovek, čak ni među njima ne postoji savetnik, da, kada ih pitam, može reć odgovoriti. Gle, sve njih, njihova dela su isprazna i ništavna; njihovi liveni likovi su vetar i pomutnja.“

Još jedan nastavak poruke o utehi. Naslov ovog celog poglavlja može sa pravom biti, „Ne boj se.“ Ovo podsticanje je uporedivo sa rećima toliko korišćenim od Spasitelja, „Budite dobrog raspoloženja.“ Onaj koji govori ove reći je Stvoritelj, onaj čije reći su stvari, koje sadrže sam živ oblik i materiju od onog što navode.

Prema tome kada nam Gospod kaže, „Ne bojte se;“ „Budite dobrog raspoloženja;“ on snabdeva hrabrošću i raspoloženjem. „U moje si srce usadio radost,“ kaže psalmista. Ps. iv 7. Bog nam ne govori da učinimo sebe radosnim, već nas on sam čini radosnim. „Jer si me ti, Gospode, obrađovao delom svojim: likovaću u delima ruku tvojih.“ Ps. xcii 4. Gospodnja radost je naša snaga. Vidite Nem. viii 10. Božja reć je njegov sopstveni život; ona je napunjena njegovom sopstvenom ličnošću; kada je primimo, mi primamo njega; prema tome kada implicitno verujemo njegovoj reći, imamo njega i svu njegovu radost i mir.

SNAGA U SLABOSTI

„Ti crviću Jakove.“ Nije vrlo laskava titula, zar ne? Međutim to je istina. Vidite kako je činjenica držana pred nama da se uteha Gospodnja ne sastoji u tome da nam se govori da smo prilično dobri, da stvari nisu toliko loše kao što izgledaju, i da ako ne izgubimo pouzdanje u same sebe da ćemo pobediti. On nas teši govoreći nam da smo samo crvi, samo trava, baš ništa, i manje od ništa. Tako on očekuje svaku moguću sumnju sa naše strane. On oduzima svaku osnovu za govorenje, „Ja sam toliko slab i u toliko očajnoj situaciji da nemam nadu; sigurno ne mogu nikada pobediti.“ On čupa hrabrost od oćaja. Iz dna nas on podiže gore do visina. Često čujemo nekog bezvoljnog ispovednika kako naziva sebe crvom dok se moli ili iznosi svoje svedoćanstvo. Promišljeno kaćemo „bezvoljnog,“ zato što u slučajevima koje imamo na umu oni su potpuno klonuli duhom, i u tonovima obeshrabrenja uzdahnuli su da su bili „samo prašnjavi crvi.“ Bio je to skoro jecaj oćaja, iako previše slab da bude jecaj, i govornik činilo se kao da misli da treba puzati pred Gospodom, i izviniti se što se usudio da dođe u njegovo prisustvo. Međutim ni na koji takav način Gospod ne postavlja činjenicu pred nas. Kada Gospod kaže, „Ti crviću,“ on to ne govori sa bilo čim poput prezira. On nas ne prezire. Osećamo se oživljeni, i udišemo svežu hrabrost, dok čujemo reći sa njegovih usana. Postoji na-

dahnuće u uzviku. To je deo večne utehe Gospodnje.

ŽIVOT IZ MRTVIH

„I vi ljudi iz Izraela.“ Ovaj izraz je skoro besmislen kao što stoji ovde, zato što uopšte ne izražava šta je prorok rekao od Gospoda. Veoma je slab. Na margini naših Biblija mala ispravka je bila učinjena ubacivanjem alternativnog teksta, „Vas nekoliko ljudi iz Izraela;“ ali čak ni ovo ne govori šta je Gospod rekao. Šta je on jasno rekao, kao što stoji u Hebrejskom, i kao što je dato od Biskupa Lauta, je „Vi smrtnici iz Izraela.“ Bukvalno, „umirući.“ Hrist kaže, „Onaj ko u mene veruje, ako i umre, živeće.“ Jovan xi 25. Istina je da je Boćji narod „malo stado“ (Luka xii 32), i njemu on kaže, „Ne boj se;“ ali ono nije samo nekolicina, ono je u umirućem stanju. Ono je krhko kao trava. Nema u sebi vitalnost, nema princip života. Međutim kakve to veze ima, sve dok je on sa njim, a on je život. Njegova snaga je sam Gospod. Bog nas je izabrao, kao što smo naućili iz prethodnog dela ovog poglavlja, ali ne zbog toga koliko smo vredeli. Izabrao nas je zbog toga šta može napraviti od nas i uraditi sa nama.

ORUDA U BOĆJIM RUKAMA

VIDITE šta će on uraditi sa nama, slabima i krhkima kao što jesmo: preobrazice nas u orude za mlaćenje u stanju da mlati čak i brda, i mrviti ih, i da bregove u plevu pretvara. Mi smo ništa, i manje od ništa; „nego ludo ovog sveta je izabrao Bog da posrami mudro i slabo ovog sveta je izabrao Bog da posrami ono što je jako. I ono neplemenitog roda i ono prezreno izabrao je Bog, i ono što nije, da uništi ono što jeste.“ 1. Kor. i 27, 28. Onda hajde da više nikad ne kaćemo, „Ja sam toliko slab, toliko beznaćajan, toliko jadan i nepoznat, toliko bespomoćan i bezvredan, da ne mogu ništa uraditi.“ To sve može biti taćno, ali ne utiće na slučaj. Mi nismo toliko oronuli i prezreni, toliko slabi i beznaćajni da Gospod ne može učiniti bilo šta sa nama. Zapamtite da gde su sada zemlja i sva zvezdana nebesa bilo je ništa dok Bog nije progovorio. Tama je bila nad licem bezdana dok Bog nije rekao, „Neka bude svetlost.“ Prema tome iako smo ništa, Bog može učiniti predivne stvari sa nama. Poruka utehe koju Bog šalje svom narodu kao posebnu pripremu za njegov dolazak čini vrlo istaknutom činjenicu da je on Stvoritelj. Kad god padnemo u malodušnost zbog naše grešnosti i slabosti, izgubimo iz vida činjenicu da je Bog Stvoritelj, i praktićno je negiramo. Hajde da to ne radimo više.

VLAST NAD NACIJAMA

STIH 16 kaže nama jadtim crvima koje će Gospod preobraziti u vršalice za mlaćenje gora na komade, „Vijaeš ih i vetar će ih odneti i vior ih raspršiti.“ Sada proćitajte proroćanstvo u drugom poglavlju Danila, gde čitamo da je kamen odlomljen bez ruku, predstavljajući Hrista, udario kipa koji je predstavljao sve zemaljske nacije, i razbio ga u komade, i „postali su kao pleva sa letnjih gumna; i vetar ih je odneo, tako

da im se nije našlo mesta.“ Upoređujući dva teksta, vidimo da Gospod povezuje svoj narod sa sobom u svemu što radi. On se čak unižava da prizna pomoć od tih jadnih crva u delu koje čini. U skorašnjem Danskom prevodu iz Otk. xvii 14, gde se o ovim istim kraljevstvima govori, pronalazimo ovaj sugestivan tekst: „Ovi će se boriti protiv Jagnjeta, i Jagnje će ih pobediti, zato što je ono Gospodar gospodara i Kralj kraljeva i pozvanih i vernih i ispravnih, koji su sa njim.“ U Ps. ii 8, 9, čitamo ove reči za Hrista: „Zatraži od mene i daću ti pagane u nasledstvo, i krajnje delove zemlje tebi u posed. Razbićeš ih štapom gvozdenim; smrskati ih kao sud grnčarev.“ Sada zapazite da su u Otk. ii 26, 27, iste reči upućene Božjim svetima, i upravo ista vlast koju Isus Hrist lično prima data je njima: „Onom ko pobedi i do kraja bude čuvao moja dela daću vlast nad nacijama; i pašće ih gvozdenom palicom, kao posude glineno biće razbijani u krhotine; kao što sam i ja primio od Oca svog.“ Imati najniže mesto u Božjem i Hristovom kraljevstvu, je da se bude uzvišen na mesto više od onog od zemaljskih kraljeva; dok najslabija duša koja može reći sa punim uverenjem vere, „Gle, Bog je moja snaga,“ ima više vlasti nego sve nacije.

STRAŠNO ZLO

U stihovima 17-20 imamo nesumnjivo upućivanje na vreme nevolje i slavu koja će uslediti. U Isa. xxxiv čitamo o zemlji u njenoj pustoši. Ovo pustošenje počinje pre dolaska Gospoda, i nastavlja se kroz hiljadu godina tokom kojih su sveti na nebu sa Gospodom, sedeći na sudu zlima. Četvrto zlo, opisano u Otk. xvi 8, 9, isušuje sve na licu zemlje. To je takva suša kakva još nikada nije bila poznata. Od jednog proroka je ovako živopisno opisana:—

„Spremišta su srušena; jer je žito uvenulo. Kako li živina uzdiše! Krda stoke su očajna, jer pašće nemaju; jeste, ucveljena su stada ovaca. Gospode, tebi ću vapiti; jer je oganj proždri pašnjake u pustari i spalio je plamen sva stabla poljska. I zveri poljske tebi vapi, jer su isušeni vodeni tokovi i proždri je oganj pašnjake po pustari.“ Joil i 17-20.

BOŽJI NAROD IZBAVLJEN

MEĐUTIM usred ovog strašnog pustošenja, Božji narod neće biti ostavljen da pogine. Bog nije rekao da oni neće patiti; učenik nije iznad svog Učitelja, i prema tome ne treba očekivati da bude izuzet od paćenja sa njim. On je bio gladan i žedan u neplodnoj pustinji, ali nije bio ostavljen, niti će oni biti. Obećanje je, „Kada ubogi i potrebiti vodu traže, a nje nema, i jezik im se osuši od žeđi, ja, Gospod, njih ću uslišiti, ja, Bog Izraelov, neću ih ostaviti. Ja ću otvoriti reke na uzvisinama i izvore posred dolina: ja ću pustaru u jezero pretvoriti i suhu zemlju u izvore voda.“ Veoma je snažna izjava da je to Bog Izraela ko obećava ovo: To je upravo ono što je Bog uradio za Izrael kada su izašli iz Egipta. Vidite Izl. xvii 1-6; Ps. cv 41; cxiv 7, 8.

Božji narod će još imati razlog da bude veoma zahvalan zbog zapisa o tom čudu, jer pre nego što je izbaavljen iz svog privremenog boravka u tuđoj zemlji u zemlju obećanja, trebaće to kao osnovu za svoj vapaj za istu stvar da bude urađena za njega. Njihovo pouzdanje na taj zli dan biće činjenica da su pili sa Izvora života, i znaju da Bog daje živu vodu. Kada „vreme nevolje kakva nije bila nikada“ dođe na zemlju, Božji narod će biti izbaavljen, svako čije ime je zapisano u knjizi života. Dan. xii 1.

KUŠANJE SNAGE

POSLEDNJI deo četrdeset prvog poglavlja Isaie je poziv nacijama i njihovim bogovima da daju neki dokaz o svojoj sili; da učine svoj slučaj dobrim. „Izložite svoj slučaj, govori Gospod; iznesite svoje jake razloge, govori Kralj Jakovljevi.“ Iznesite svoj slučaj, i dokažite ga. Zapazite da „jaki razlozi“ koje Gospod zahteva nisu puke reči, već dela. On podržava svoj slučaj delima. On može ukazati na to šta je uradio na putu izbaavljenja svog naroda. On je Spasitelj i Iskupitelj. Šta lažni bogovi mogu pokazati na putu spasenja duše? Šta bilo koji samopravedan čovek može ukazati na putu izbaavljenja čak i svoje sopstvene duše od smrti, da ne kaže ništa o pomaganju drugom? Tlačitelji koji okružuju Božji narod,

„Koji stavljaju svoje poverenje u svoje blago,
I hvale se obimom svog bogatstva,
Ipak niko ne može otkupiti sebe,
Niko ne može dati isplatu Bogu za sebe.
Otkupnina za njihovu dušu je previše skupa, i
zauvek je njegov kraj.“ Ps. xlix 6-8,
(Polihromno izdanje¹.)

Bog govori kraj od početka. On objavljuje stvari koje će doći, posredstvom Utešitelja. Joivan xvi 13. Tako je njegov narod u stanju da zna šta će doći. Bog stanuje u večnosti, tako da su prošle stvari, sadašnje stvari, i stvari koje će doći sve jednake za njega. Prema tome kad god bilo koji bilo rečju ili delom izjave da su Bog, on ima pravo da zahteva da kažu nešto što će doći, ili u najmanju ruku da kažu celu istinu o nečemu što se odigralo u prošlosti. Shodno tome pronalazimo da su mnogi lažni proroci izašli u svet, pokušavajući da odgovore na ovaj izazov. Spiritualistički medijumi tvrde da govore stvari koje će doći, i stvaraju veliku senzaciju govoreći ljudima stvari koje su se dogodile u prošlosti. Međutim niko od njih ne nosi pečat Božanstva. Upoređeni sa uzvišenim izjavama Nadahnuća, oni su kao kreketanje žaba. Kada im Bog govori, niko ne može odgovoriti reč. Tako imamo u ovom poglavlju kratak pregled celog suđenja, od njegovog poziva do njegovog završetka.

ELET DŽ. VAGONER

¹ Polihromno na grčkom znači mnogobojno i to je poseban stil ukrašavanja predmeta, u ovom slučaju posebno ukrašeno izdanje knjige Psalama. — prim. prev.